

РЕШЕНИЕ

№ 2921

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1433** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс(АПК).

Делото е образувано по жалба на М. Т., [дата на раждане] , гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“ от 16.01.2023г. на консула на Р.България в [населено място], Турция, по заявление от 17.11.2022г.

Жалбоподателят оспорва административния акт като незаконосъобразен и постановен при нарушение на изискването за форма-чл.59, ал.2 АПК, при липса на мотиви. В акта не са изложени конкретни факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за издаването му, не е посочена конкретната хипотеза на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Твърди, че е нарушено правото му на личен живот, като се позовава на чл.8, т.2 от ЕКПЧ. Счита, че правото му на дейност като търговски представител е право на личен избор и касае личния му живот, в т.ч. правото му на труд, от което е лишен с постановения отказ. Моли за отмяна на оспорения отказ.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът- Съветник консул при генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, взема становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и

извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза тип D, с рег.№ ODR22011341V/17.11.2022г., на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, като търговски представител на ООД, регистрирано в [населено място], Турция – А. Е. Ч. Ч. С..

Съгласно представените доказателства за регистрация на Търговско представителство, с решение № [ЕГН]/14.10.2022г. е вписано в Б. Търговско представителство с наименование А. Е. Ч. Ч. С. Д. ДОГРАМА И. Г. Н. Т. ВЕ С. ЛИМИТЕД Ш. със седалище [населено място], Турция, което е с правен статут - неюридическо лице без право на стопанска дейност. За сферата на дейност е вписано: търговия. За дейности за делови контакти е посочено: търговия, строителство. Търговското представителство се осъществява по право от А. Е. и по пълномощие от Н. Ч. и М. Т.. Тези обстоятелства са отразени и в представения сертификат от 09.11.2022г. за представителството от Б. и удостоверение за вписване в Агенция по вписванията.

Представен е договор за наем от 06.10.2022г., сключен в [населено място] между наемодател К. К. Г. и наематели- А. Е., М. Т., представляван от пълномощника си Й. А. и Ч. Н. за временно ползване на недвижим имот , находящ се в [населено място] ул. Връховръх, №12, ет.2, ап.б, състоящ се от три стаи, кухня, баня и антре с площ от 82 кв.м. с договорена месечна наемна цена 50 лв. Договорът е сключен за срок от 2 години и е с нотариално заверени подписи от 06.10.2022г. С нотариално заверена декларация от същата дата наемодателят е декларирал съгласието си наемателите да бъдат адресно регистрирани на посочения адрес.

Жалбоподателят е представил разписка от К. Г., че е получил сумата в размер на 600,00лв. – наем за месеците 01,02, 03.2023г. от наемателите. Разписката е с посочена дата 30.03.2023г., като не съдържа подписите на наемодателя и наемателите, поради което не е годно доказателство за соченото обстоятелство на извършено плащане.

Видно от удостоверение 01267/11.10.2022г. на З. Банк – клон С., жалбоподателят има открита сметка в евро, в размер на 4475,90 евро. Жалбоподателят не е съдебно регистриран в родината си за наказателни производства, видно от представеното удостоверение от съдебния регистър на Турция. Представен е превод на документ за гражданско състояние на жалбоподателя, удостоверяващ, че е семеен и семейството е регистрирано в [населено място].

На 16.01.2023г. на жалбоподателят е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартният формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. За фактически основания за отказа е посочено: „Представил е документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“.

С докладна записка от 30.11.2022г. на м.експерт, сектор миграция, ОД на МВР [населено място], се установява, че при извършена проверка на 30.11.2022г. на адрес: [населено място] ул. Връховръх, №12, ет.2, ап.б с цел проверка на достоверността на посочените данни в съгласувателната процедура, като при направени няколкократно посещения на адреса, соченият за домакин на чуждия гражданин не е открит, поради което е направен извод за ненадеждност на посочения адрес.

От областна дирекция на МВР-П., сектор „Миграция“ на 08.12.2022г. е депозирано отрицателно становище относно издаване на виза за дългосрочно пребиваване на жалбоподателя.

От зам.-председателя на ДАНС е представено писмо рег. № 10758/17.03.2023г., че от страна на ТД „НС“ – П. е изразено положително становище.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 16.01.2023г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира и обосновава засягане правата му по чл. 8 ЕКПЧ, поради което жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

По съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представената Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед № 152/03.09.2021г. на генерален консул в О..

Отказът е издаден в писмена форма, като лаконично са посочени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „бележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - “Наредбата"/ Н.. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и

C-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита".

Неоснователно е възражението за немотивираност на оспорения акт. Направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ, срещу които е изложил съображения в жалбата. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на Дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт. Мотивите на акта се съдържат и в докладната записка от извършената проверка по съгласувателната процедура, при която е установена ненадеждността на посочения адрес.

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона форма и съдържание.

Съдът приема също, че в случая е била изцяло спазена процедурата от административният орган издал акта и съдът не констатира допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателя в образуваното административно производство. Не са налице процесуални нарушения, които да са съществени и като такива да представляват самостоятелна отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон. В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид D. Заявлението е подадено на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско-промишлена палата, след проверка и оценка на представените документи относно активност и данъчна изрядност на дружеството, и относно планираните дейности на представителството.

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Съгласно материално правното основание по чл. 10, ал. 1, т.23 от ЗЧРБ отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: "е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни". Становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на сектор Миграция - П., кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че не е потвърдена надеждността на посочения от жалбоподателя адрес, което попада

в хипотезата на декларираните неверни данни. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт (в този смисъл Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила).

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен живот, произтичащо от разпоредбата на чл. 8, т.2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).

Разпоредбата на чл. 8, § 1 КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Държавите, без да нарушават произтичащите за тях ангажименти от договорите, могат да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на чл. 8, § 2 КЗПЧОС. Съгласно посочената разпоредба намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, § 2 са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, за неоснователно. За да е налице такова, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. Съгласно изложеното в жалбата, отказът за издаване на визата засяга правата и интересите на жалбоподателя в качеството му на търговски представител. Мотивиран по този начин интереса от оспорването не сочи на засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ. След като семейството на жалбоподателя живее в Турция, личният му и семеен живот няма да бъде нарушен с отказа за издаване на виза за България.

Освен горното, що се касае до защитените права по Конвенцията и оплаквания за нарушаването им, ЕСПЧ във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Shahal v. UK*, параграф 73. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се разреши право на дългосрочно пребиваване в страната.

С оглед гореизложеното, жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Предвид изхода на делото и претенцията за разноси от ответника, такива следва да му се присъдят в размер на 100 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд – София- град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Т., [дата на раждане] , гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „Д“ от 16.01.2023г. на консула на Р.България в [населено място], Турция, по заявление рег.№ ODR22011341V/17.11.2022г .

ОСЪЖДА М. Т., гражданин на Турция, притежаващ нац.паспорт № U 15581948, валиден до 27.12.2027г. да заплати на Министерството на външните работи юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: